

Kloboucké Zvony

Zprávy ze života sboru Českobratrské církve evangelické v Kloboukách u Brna

ročník XXII.

květen 2020 AD

Bratři a sestry, po docela náročném zvažování všech možností a postupů jsme se rozhodli obnovit slavení bohoslužeb ve chvíli, kdy se budeme moci sejít všichni. Zdá se nám smutné scházet se po skupinkách a předem zjišťovat, kdo v kostele místo dostane a na koho se už nedostane.

I z bezpečnostních důvodů, abychom nikoho neohrožovali, předpokládáme společné shledání 7. června.

Vývoj situace sledujeme, a pokud bude vládní rozhodnutí příznivější, určitě vám dáme vědět dalším sborovým dopisem či přes naše presbytery.

Stále na vás myslíme a nabízíme pomoc s nákupy, vyzvednutím léků v lékárně, dovezením roušek i rozhovory, po telefonu či návštěvy sestry farářky na vyžádání.

Seniorátní neděle, sborový zájezd i Noc kostelů jsou odloženy na příští rok. Doufáme, že to budou dobré příležitosti k setkání.

Srdečně zveme ke sledování bohoslužeb, jejich přehled najdete na stránce www.e-cirkev.cz, přesně zde:

<https://www.e-cirkev.cz/clanek/6613-On-line-vysilani-bohosluzeb-Ceskokobratrske-cirkve-evangelicke/index.htm>. Když se podíváte

trochu níž, najdete i texty pro domácí pobožnosti a nedělní školu pro děti.

Také zde www.e-cirkev.cz najdete nahraná biblická zamyšlení na každý den.

Na ČT 2 můžete sledovat bohoslužby každou neděli od deseti hodin z komunitního centra Matky Terezy v Praze-Hájích. Věříme, že v této době víc než na místě záleží na společném Duchu, který nás pojí.

JUBILEA – JUBILEA – JUBILEA

Boží požehnání a vše dobré do dalších let přejeme

sestrám a bratřím našeho sboru

při příležitosti jejich narozenin.

květen

Jaroslav Rohan – 70 let

Jaromír Mráz – 91 let

Marie Krupicová – 79 let

Věra Drdová – 77 let

Jitka Svobodová – 77 let

Milan Nádeníček – 82 let

Aloisie Müllerová – 81 let

Libuše Milušková – 65 let

Ludvík Hanák – 77 let

Naděžda Dobrovolná – 86 let

Jaroslava Pilařová – 78 let

Petr Pažebřuch – 60 let

Jaroslava Babáčková – 79 let

Upřímně blahopřejeme!

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: 60, 65, 70, 75, 76, 77...

Respektujeme, pokud nám nahlásíte, že si zveřejnění nepřejete. Pro ochranu osobních údajů neuvádíme den narozenin ani místo bydliště.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Kloboukách u Brna,
Brněnská 30, 691 72, e-mail: ceklobouky@seznam.cz;
<http://klobouky.evangelnet.cz>; tel.: 608 579 839; IČ sboru: 48452327

Biblické slovo – na květen (doba velikonoční)

Heslo Jednoty bratrské:

Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal.

1. Petrova 4,10

*I když jsi kapka jen, buď živnou rosou kvítku
a neskaň do prázdna jen marně, bez užitku.*

Miroslav Matouš

Milí přátelé,

kdysi jsem viděla kreslený příběh. Vyprávěl o muži, který si nechal ušít oblek ve vyhlášeném krejčovství. Krejčí si všechny potřebné míry změřil a zapsal. Po nějaké době si přišel zákazník ušitý oblek vyzkoušet, a jaké bylo jeho překvapení. Zkouší, dívá se na sebe do zrcadla, až s hrůzou vykřikne: „Ale vždyť tady ten pravý rukáv je mnohem delší než levý!“

„Ale propána,“ odpoví krejčí, „to přece není vůbec žádný problém!“

Jen trochu ohněte pravou ruku a zvedněte ji nad hlavu! A je to. Oblek sedí jako ulitý!“

„Ale levá nohavice je moc krátká!“

„To není vůbec problém, tak tu levou nohu trošku schovejte za pravou a nikdo nic nepozná.“

„Ale ani límec dobře nesedí!“ stěžuje si zákazník už zoufale.

„No tak trochu nakloňte hlavu na stranu a oblek bude sedět dokonale, nemám pravdu?“ utne stěžování spokojený krejčí. Ano, oblek seděl, ale člověk v něm byl zkroucený jako paragraf.

Bratři a sestry, Bůh z nás nechce mít duchovně pokroucené lidi. Lidi, kteří se musí ohýbat a krčit a snaží se vmáchnout do formy, která nesedí. V tom bychom nenašli moc radosti.

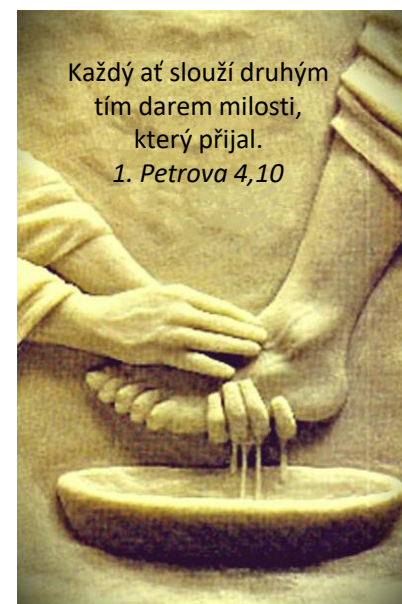
Bůh chce pravý opak, lidi svobodné, vědomé a přímé.

Co to znamená? Martin Buber vypráví: Bůh jednou oslovil rabína Sussiu: „Víš, můj milý, při posledním soudu se tě nebudu ptát, proč jsi se nestal Abrahamem nebo Mojžíšem, ale zeptám se tě, proč ses nestal rabínem Sussiou.“

Co od nás Bůh chce? Buď pravdivě sám/sama sebou!

Každému z nás Bůh vložil do vínku jedinečnou možnost, kterou můžeme uskutečnit právě jen my. Každý v sobě máme nějaké nadání, poslání, nějaký dar, který můžeme rozvíjet. Když ho nacházíme a rozvíjíme, můžeme se stát darem i pro druhé. Tomu se říká seberealizace a není tím myšleno nic sobeckého.

Někdy své obdarování nevidíme nebo se nám zdá nedostatečné. To když se srovnáváme s druhými: Proč nejsem jako ten či ona? Proč nejsem tak vyrovnaný, proč nejsem tak odvážná, proč nezvládám tak bravurně přípravu s dětmi do školy, proč mě nikdy nenapadne duchapřítomná odpověď? Proč, proč? Přitom ale ztrácíme ze zřetele to důležité. Každý z nás má nějaké obdarování. Každého z nás stvořil Bůh a s darem života nám dal svobodu rozvíjet schopnosti do nás uložené. Máme různé dary.

Každý ať slouží druhým
tím darem milosti,
který přijal.
1. Petrova 4,10

Nejsme všichni stejní. Z toho plyne: Smírím se s tím, že nikdy nebudu všechno umět dokonale.

To však, na co mám talent, budu svým životem rozvíjet.

Je důležité naučit se rozlišovat jedno od druhého. Co mi jde, co mi nejde vůbec a co mi jde docela dobře, ale nevynikám v tom. Nepřeceňovat se, přijmout to, to někdy bývá těžké.

Je to ale příležitost ke cvičení se v pokoře a trpělivosti.

Už tím, že jsme sami sebou a rozvíjíme dary do nás vložené, obohacujeme druhé. Někdo tak potěší laskavým slovem, jiný pomáhá objevit druhým jejich vlastní obdarování tak, že ho mohou rozvíjet.

Každý můžeme přispět jinak: svými zkušenostmi, časem, energií, penězi. Důležité je, abychom nepodceňovali to, co do nás Bůh vložil. Krásně to vyjádřil básník Miroslav Matouš (viz předchozí stránka). Budme každý tou kapkou, která osvěží a najde cestu tam, kde je potřeba.

Kéž rosteme z Lásky toho, kdo nás stvořil.

Martina Zuštinová

Evangelium na 3. neděli velikonoční 26. dubna 2020

Evangelium: L 24,13-35

Cesta do Emauz

..NĚCO JAKO BY JIM BRÁŇILO, ABY HO
POZNALI...

© MARTA + LYDIE

V době rouškové se někdy navzájem nepoznáváme.

I učedníkům na cestě do Emauz se stalo něco podobného. Nemohli poznat Ježíše. Až když s nimi rozmlouval a pak při večeři lámal chléb, jejich srdce zahořela a oni ho poznali. Ten, koho oplakávali jako mrtvého, žije.

Tím to však nekončí. Povzbuzení učedníci se nyní místo do Emauz vrací do Jeruzaléma.

Snad budeme moci brzy i my znovu prožívat společenství nejen na dálku, ale i na blízko. Budeme si moci nejen zamávat, ale také podat ruku. Zatím si kromě sledování bohoslužeb v televizi a na internetu uděláme čas na vlastní čtení Bible. Na každou neděli připadá konkrétní evangelium. Zastavme se u něj a přemýšlejme. Poznal/a bych Ježíše, kdyby mne oslovil? Kdy hoří mé srdce? Jaké věci v životě mi dodávají sílu a odvahu? O co má smysl se snažit a pro co žít? Co mohu ve svém životě změnit? Za co jsem naopak již dnes vděčný/á?

Evangelium na 4. neděli velikonoční 3. května 2020

Evangelium: J 10,1-10

O dobrém pastýři

Na čtvrtou velikonoční neděli připadá evangelium *O dobrém pastýři*. Ježíš učedníkům vypráví podobenství o pastýři, kterého jeho ovce znají, důvěřují mu, a proto ho následují na pastviny i zpět domů. Dobrý pastýř se o své stádo pečlivě stará, ukazuje mu cestu. Nedopustí, aby se ovčím něco stalo. Proti tomu líčí Ježíš zloděje, který ovce krade, zabíjí a ničí.

Ježíš pak o sobě říká: „Přišel jsem, aby měli lidé život a měli ho v hojnosti.“ Tak se stará Bůh o každého člověka. Kdo mu důvěřuje, tomu ukazuje cestu životem. K zamyšlení: Jak je to s mou důvěrou Bohu? Jak na mě působí dnešní evangelium a obraz dobrého pastýře? (na další straně)

Modlitba

Bože, Ty jsi věčný,
nacházíš nás v obavách, kterých jsme plni,
znáš všechny touhy, kterých jsme přesyceni.

A nyní stojíme, tak moc se bojíme,
o čas, o lásku, o život náš i bytí,
o sílu, o práci, o blízké lidi,
o svobodu, o dny, o starý svět,
ten v sobě držíme a chceme ho zpět,
co přijde, nevíme, jen k Tobě se modlíme.

Bože, dej nám víru,
že najdeme novou sílu,
neznámou dobu překonat.

Bože, dej nám sílu,
vzbudit v sobě víru,
že společně smíme dál putovat.

Bože, dej nám lásku,
ať nedáme bližní v sázku,
všem nové zítřky chceme zvěstovat.

Klid v srdcích našich plyne,
ta doba zlá pomine,
lásku duši střeží,
člověk v Tebe věří,
život jednou měří,
Bože smiluj se.

David Tomáš, 41 let, Pardubice

Pozdrav z Betléma

VDĚČNOST ROZŠIŘUJE SRDCE A PŘINÁŠÍ ŠTĚSTÍ

Milé sestry a bratři,
srdečně vás zdravíme z BETLÉMA a chceme vás informovat o tom, jak se nám daří v této zvláštní a pro všechny zcela nové situaci a době. I my stejně jako celá společnost se musíme přizpůsobit situaci a podmínkám a chránit nejen sebe, ale především a hlavně naše klienty. V souladu s nařízením vlády jsme proto uzavřeli denní a následně i týdenní stacionář v domově Narnie a také obě pracoviště Sociálně terapeutického centra Radost v Brumovicích a Hustopečích. Nad rámec vládních opatření jsme také pozastavili poskytování odlehčovacích služeb v domově Betlém, jejichž provoz by mohl výrazně ohrozit trvalé obyvatele domova. V provozu nadále zůstávají služby pobytové, tj. domov Betlém a chráněná bydlení Mirandie a Arkénie. Ale i tady došlo na změny zasahující nepříjemně do života jejich uživatelů. Kromě přísných hygienických opatření a zákazu návštěv se snažíme minimalizovat kontakt i mezi klienty, kteří tak tráví celé dny na svých pokojích, kde se i stravují. Snažíme se myslet na všechny možné situace, které mohou nastat, a připravit se na ně. Sháníme dezinfekci a ochranné pomůcky, kde se dá, připravujeme krizové scénáře, chystáme prostory pro karanténu (což je v našich malých domovech docela náročné). Ale doposud a díky Bohu jsme všichni v pořádku a vše tak nějak zvládáme, a to i s pomocí celé řady ochotných a dobrých přátel. Někteří nám pomohli s šitím roušek, jiní darovali dezinfekci, další nám vytiskli ochranné štíty (kdyby byly potřeba) a jiní zase zaplatili nemalou částku za nákup potřebných respirátorů. Všem patří naše velké díky.

Ale tentokrát jsme i my pomáhali. Pracovnice Narnie se po uzavření služby pustily s vervou do šití roušek, kterými saturovaly naše potřeby, ale také pomohly třeba nemocnicím v Kyjově a Hustope-

čích nebo kolegyním v Charitě Šardice (už je i přestaly počítat, ale odhadem jich ušily tak 1 200 kusů). Při tom stihly provést velký jarní úklid celého domova a také malovaly, líčily, takže Narnie teď září čistotou.

Především ale žijeme v naději, že vše se v dobré obrátí a my se na ulicích zase budeme poznávat a zdravít a rodiče se budou ptát svých dětí: Co bylo dnes ve škole? A naše služby se zase vrátí do svých běžných režimů. Klienti domova Betlém možná rovnou v novém domově.

Práce na stavbě nového domova Betlém ale neutichly ani v této době. Byly téměř dokončeny všechny stavební práce, probíhají terénní úpravy kolem stavby, stavba se připravuje ke kolaudaci a probíhá výroba nábytku a vybavení. Stěhování klientů je naplánováno na přelom června a července. V současné době zatím jen nevíme, v jaké míře se bude konat slavnostní otevření, které bude 19. června, a zda budeme moci 21. června uspořádat den otevřených dveří. Jsme ale velice vděční Pánu Bohu za to, že se toto dílo podařilo, za velikou podporu mnoha dárců, firem i jednotlivců, kterým patří náš srdečný dík.

Jana Lexová

*„Stále se radujte! Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu.“
(1 Sol 5,16.18)*

Odpovědnost za financování církve

Bratři a sestry,
prožíváme zvláštní období. Společná setkání se nekonají, většinu času trávíme se svými rodinami doma, někdo nemůže chodit ani do práce. Někteří se zapojili do výroby roušek či jinak pomáhají těm, kteří jsou vlivem pandemie koronaviru více ohroženi. Život však neskončil a – dá-li Pán – budeme se postupně vracet k dříve běžnému fungování. Proto vás žádám, abyste se, kdo můžete, zapojili i do finanční podpory církve. Na jaře probíhají dvě významné sbírky – nejprve je to Jeronýmova jednota a další je sbírka „Hlavní dar lásky“ při bohoslužbě na neděli Vzkříšení. Hlavní dar lásky (HDL) je letos určený pro farní sbor v Hranicích, kde probíhá rozsáhlá rekonstrukce a HDL má být důležitým zdrojem financování této akce. A samozřejmě je důležité myslet i na náš kloboucký sbor, také budeme finanční prostředky potřebovat – byla ukončena oprava varhan, připravujeme opravu fasády budovy za kostelem a úpravu sborové místnosti. Samozřejmě budeme zvlášť vděční za pravidelnou platbu SALÁRU, který je nejlépe platit v pravidelných měsíčních splátkách na účet sboru. Za všechny příspěvky mnohokrát děkuji.

Tomáš Vostřák

Platby můžete provést na sborový účet: **2200347489/2010**

Variabilní symboly:

Hlavní dar lásky 121212

Dar sboru 3333

Jeronýmova Jednota 111111 (6 jedniček)

Salár 777777 (7 sedmiček)

HLAVNÍ DAR LÁSKY

Pro zjednodušení platby mohou majitelé „chytrých“ telefonů použít QR platbu. Částka je přednastavena 500 Kč a u saláru 1 000 Kč. Přednastavené částky lze samozřejmě změnit, do poznámky je vhodné doplnit jméno, popřípadě jiný komentář.

JERONÝMOVA JEDNOTA

DAR SBORU

SALÁR

Ze vzpomínek Kristýny Háčkové – část sedmá, poslední

Psínek byla už tenkrát nejen krásná, ale i užitková zahrada. A nevím, zdali na celém okrese bylo jí rovné. Ze dvora se šlo dveřmi, pak terasovitými schody do té pěkné zahrady. Stařeček měl nejen bohaté zkušenosti jako obchodník, ale taky mnoho a mnoho známých ze daleka a široka. A když měli práci někde jen poblíž, zajeli nebo zašli i k nám se na stařečka podívat. Tu je on rád všady provedl a vše jim ukázal a vysvětlil, takže mnozí říkali, opravdu to je jak pravý ráj, jen že Adam a Eva tam schází. Ale vpravdě ani ti tam nescházeli. Zvláště za krásných letních večerů bývalo tam zamilovaných párků i více. Ale jen ti, kteří se nás povolili. Uvedu sem jen dva.

Slečna Boženka Žandovská, její tatínek byl obecní tajemník. Chodila s panem Zapletaem od berního úřadu. Ale ona a dva její bratři vyštudovaní umřeli brzy po sobě na plicní chorobu. On pak byl přeložen jinam. Druhá byla slečna Marie Krupicová, byla učitelkou, bývala na našem dvoře. Chodila s panem Průšou od soudu. Ti se vzali, měli jednoho synka. Ale zase on byl churavý a brzy zemřel. Ona šla zase k učitelství. Dnes je na penzi jako řídící učitelka na dívčí měšťance. Její syn je lékařem, oba jsou v Brně. Vloni slavila své osmdesátiny, tak jsme jí, několik nás spolužaček, přály a poslaly pozdrav a vzpomínku.

Když jsme vyšli nahoru, tady hned začala zahrada. Byly tam pěkné, široké chodníky, vroubené trávníkem, vysypané červeným hrubým pískem, který se každý rok zjara vozil čerstvý z adamovských skal za Brnem. Kolem byly nasázené ladně květiny, které postupně kvetly celý rok. První zjara kvetly sněženky, narcisy, petrklíče, tulipány, macešky, haleluje, pivoňky, barvínek, fialky, šalvie, slézový růže, giorgíny a jiné. Pak mnoho keřů, květných a ozdobných. Růže, jasmín, dříví, turecký rozmarýn, agáty žluté, růžové a mnoho jiných. Pak bylo vše zaseté trávou a v tom se pyšnily velké i malé tůje, smrky, jedle, borovice, modřín, bříže, lískové oříšky, takže veverka zde nebyly žádnou vzácností, ba zdály se jak ochočené. Nikdo se neodvážil je honit neb pronásledovat. Ptáček tam bývalo i v zimě, byly tam pro ně ochranné budky, jak na stromech lesních, tak taky na stromech ovocných. V zimě se jim sypalo potřebné zrno. Snad největší trest by byl stihl toho, kdo by byl vybral hnízdo, neb je nějak poškodil. Stařeček věděl snad o každém a se zájmem je sledoval.

Chodníky vedly obloukovitě i rovně do dvou větších kol. Jedno bylo stranou, bylo to takové zákoutí, kol dokola osázené křovitým chebzičkem. Byl tam stůl, lavečky, hongáč, naše hračky – to bylo pro nás děti. Menší si tam hrály, dělaly z písku hromádky, hrobečky, ozdobily jsme je květinami. Větší si psaly úlohy neb ruční práce.

To bývalo jen v prázdných chvílích a zase jsme šli po práci jinam. Druhé kolo bylo hned u vchodu. To bylo pro celou rodinu, když se sešla, pro hosty a kdo přišel. Pak byl chodník hodně nahoru, vedl prostředkem a končil besídkou. Kolem chodníčku byl rybíz, srstky, maliny, mišpule, též několik fíkovníků. To byla zahrada ovocná. Stromy velké, nádherné a moc druhů. Nejkrásnější byly stromy marhule, když bylo ovoce zralé. Třešně byly rané domaninky, bělice, křupatice, špidlatice, srdčice, uherky a jiné. Hrušky byly třešňačky, ovesnice, jakubky, cibulky, červinky, putrovky, dukátky, fajfky, baby a jiné. Též kutry voňavé. Jablka byly srpnatky, kožoušky, míšeňské, panenské, vinné, zimní a jiné.

Teď začal vinohrad. Tu přestaly chodníky, neb grefty byly po celé šířce, tak mimo práce se chodilo jen brázdama. Vinohrad byl na dvě míry a velice rodný, hrozny jedna radost. Hrozny se jmenovaly burgunda, revule, muškatel, huralňák, rozmarýnky, muškátky, šryk a jiné. Končil nahoře vinným lešením, též mnoho broskví tam bylo. Vína bývalo dvacet, třicet věder, červené, bílé a míchané jako ryšák. Když jen bylo trochu možné, tedy strýci přijeli obyčejně s dětmi. Bylo to vše tak pěkné, tak srdečné, že i dnes na to ještě vzpomínáme. Jedni řezali hrozny vybírané, druzí ostatní, každý měl svou práci. Nosilo se vše dolů v koších, v putnách, v presouzku bylo pilno: pichovalo se, presovalo, vínečko burčák teklo do kádě, nosil se do sklepa do beček. Vínečko se pilo staré, když byla zima, tak vařené. Koláče, měkký chlebiček, maso, každý si bral, co chtěl, obyčejně my děti jsme obíhaly od jednoho k druhému, aby to bylo dřív. Kdo jen trochu byl zasloužilý, dostal hrozny. Nejvíce mívaly z toho ze všeho starost naše maminky, celou noc pak nespaly, kdejaký talířek se snesl a naplnil, brýle na očích, každé špatné zrnko vystříhnout, narovnat, pak šly se světlem na hůru všet na hůlečky. Na to vše nebylo ráno času a taky hrozny by se byly pomačkaly. Druhý den jsme běhaly jen s hroznama v koších, na talířkách servítkem zavázané, to jsme se předbíhaly, nebo každý nám chtěl dát tringelt. Bože to bývalo krásné!

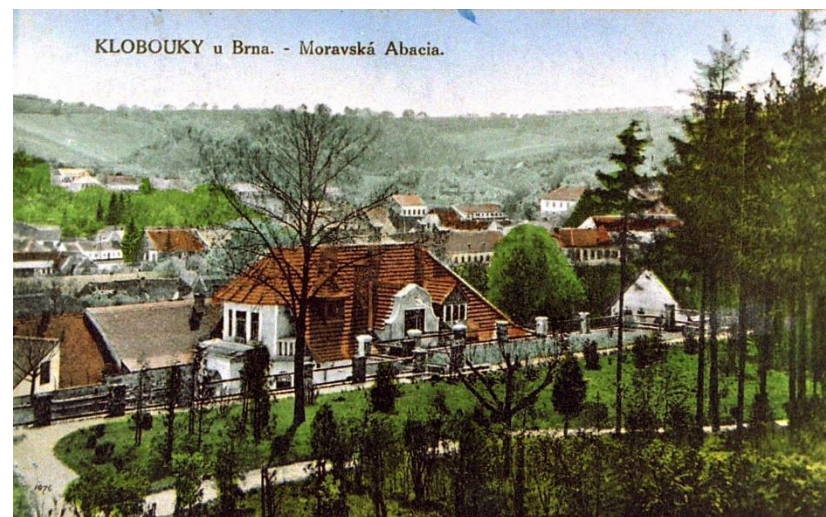
Cizí děti do Psinka nesměly, aby tam nenadělaly škodu. Ale věděly, že když poslechnou, že dostanou ode všeho. Dál jim stařeček, daly jim maminky, daly jsme jim my děti, dětem, zvláště těm maličkým a neduživým, neb mnozí trpěly podvýživou.

Psinek obdělávali celoročně nádeníci, kteří všemu rozuměli a už byli jako naši. Stařeček těžko nepracoval, jen to denně obešel s hůlečkou, poručil neb připomněl, co je kde a jak dělat. Většinou sedával v tom kole, kde byl stůl, lavky, skládací židle. Bylo tam vše k jeho pohodlí, na stole obyčejně zákusek, láhev vína, skleničky, sám pro sebe měl skleničku modře malovanou, z té pil on sám, ale velmi málo neb nic. O snídani a svačině sem přišli nádeníci za ním, on je počastoval a zase šli po svém. Jeho modře malované skleničce sme říkali „štuc“. Též mnozí známí už věděli, kdy je tam stařeček, tedy přišli mezírkou a besedovali, též všelijaké ovoce ochutnali a popíjeli. Stařeček si nejrač šňupl. To byl život v létě a za pěkného počasí.

V tom kole uprostřed stál starý dutý ořech. Kmen byl dutý a práchnivý, ale měl čtyři haluze pěkně zelené, též ořechů míval dost, velké měkče. Stareček s povzdechem říkával: ten kmen starý dutý su já a ty čtyři zelené haluze, to jsou moji čtyři hodní syni. Ti se taky tak zelenají na stromě života a ovoce nesou hojné. Dokonce tu nejsilnější haluz připodobnil k nejstaršímu synovi, tu slabší k druhému, ještě slabší k třetímu a tu nejslabší k nejmladšímu. Celkem však tvořili pěknou korunu. Vše tak plynulo den za dnem, rok za rokem a my jsme mezitím dorůstali. Bratr Ludvík se učil ve Vídni kolářem, Růžena se učila zde v městě šití, František se učil v Lužánkách v Brně zahradníkem, Anežku si vzal strýček notář k sobě, měli malé děti Milušku a Jeníčka, tak je opatrovala a mnohému se přiučila. Když mně bylo třináct roků, tehdy jedna ta nejsilnější haluz na ořechu začala žloutnout a uschla. Stařeček naříkal, že nečeká nic dobrého. A skutečně, umřel nejstarší hodný syn Jan, strýček ve Vídni, raněn mrtvicí. Stařeček už hodně chřádl

a slábl, ještě tato rana a zármutek na něj působil velmi. Už jej nic netěšilo, do Psinka už jen někdy s námahou si vyšel, už jej síly opouštěly, více ležel než chodil, i piksla s tabáčkem ležela na okně nepovšimnuta. Když mně bylo čtrnáct roků, sjela se celá rodina, stařeček udělal poručenství a za souhlasu všech poručil chalupu i Psinek nejmladšímu synovi strýčkovi notárovi.

Stařeček se se všemi rozloučil a bylo to zjara v květnu, stařeček odezdán do vůle Boží tiše zemřel.

Zpracovala Dana Bobková

Jeronýmova jednota – sbírka

Jeronýmova jednota pomáhá sborům ČCE s opravou kostelů, far a varhan. To jsou věci, které potřebujeme k bohoslužebnému životu církve. V rámci vzájemné pomoci pořádá JJ sbírky. Z nich půjčuje, nebo obdarovává sbory, které opravují, staví nebo přistavují. Do této každoroční sbírky se zapojujeme i my. Prosíme, myslete na tuto sbírku. Svůj příspěvek můžete dát presbyteru vašeho obvodu nebo poslat na účet JJ nebo náš sborový účet s poznámkou JJ.

**Milé sestry a milí bratři,
v době, ve které se zatím nemůžeme moc potkávat, můžeme si sdělit
alespoň takto písemně pozdravy, zkušenosti a naděje. Myslíme na vás:**

S Božím požehnáním zdravíme všechny sestry a bratry v této nelehké době. Přejeme všem pevné zdraví. Rodina Koubkova

Drahé sestry a drazí bratři, patřím také do ohrožené skupiny, ale věřím, že všechno dobře dopadne, myslím na vás, zdravím vás a těším se na příští setkávání! Jarka Kordiovská

ROUŠKOVÝ POZDRAV

Dnešní těžká „koronavirová“ doba přináší někdy i úsměvné chvílky.

*Stojíme v odstupech ve frontě před lékárnou. Prochází pán,
já zdravím: „Dobrý den“ a on: „A kdo ty jsi?“*

V rouškách se nepoznáváme...

Ale určitě vše přejde, zase se budeme poznávat a zdravít i podáním ruky.

Ted' posílám velké ROUŠKOVÉ pozdravy všem, kteří dodržují, co se má.

A díky všem, kteří podle svých možností pomáhají... Marcela Adámková

Věřím také, že čas plyne proto, aby každý měl možnost stát se lepším a moudřejším. I tento čas.

Období osamění, obav a nejistoty mě zastavil v mém rychlém životním stylu. Přišla chvíle pro klid, ticho, ztišení se a zastavení. Cítila jsem větší možnost rozjímání, rozmlouvání, pocit víc chválit a děkovat.

Ale uvědomila jsem si také, že samota není jen blahodárny klid a ticho, ale je to zároveň bída na společnost přátel, dětí a lidí kolem.

Pozdravuji tímto všechny známé a přeji, aby se tato nemocná země se všemi svými obyvateli začala uzdravovat a mohli jsme se na sebe usmívat a být šťastní ze všeho, co je nám tu přáno. Dana Pučálková

Zdravím všechny v této zvláštní době. Nechci psát těžké době, protože mohlo být i hůře, naštěstí je venku krásně, jaro je v plném rozpuku a my je můžeme vychutnávat v přírodě plnými doušky a tam také bez nezbytné roušky. Já osobně tak činím a беру s sebou svoji 91letou maminku, za kterou teď nemohu chodit k ní do DPS. Parádně to funguje

*proti depresím – doporučuji a těším se, až si všechno budeme moci
povědět ústně. Dana Bobková*

Milí přátelé z klobouckého sboru, zasílám vám krásný pozdrav z Krumvíře. Máme se parádně. S dětmi čteme *Letopisy Narnie*. Každou chvíli jsme někde jinde – tuto neděli jsme byli na bohoslužbách v Praze-Dejvicích, na Zelený čtvrtek na Pašijích v Praze-Vinohradech a na Velký Pátek v Praze-Strašnicích. Jo a ještě předtím na Vsetíně v Horním sboru. Ale bohužel všechno jsme prožili jen přes internet. Už se moc těším, až se sejdem naživo při bohoslužbách v našem kostele, rozezní se opravené varhany a společně budeme zpívat: Tebe, Bože, chválíme!

S úctou a vzpomínkou Tomáš Vostřák s rodinou.

PS: Radujte se v Pánu vždycky.

Fotografka

Ji Hei

K pampeliškám:

Pohled do trávy

už je mnohem

veselejší.

© Ji Hei - Fotografie
jhe-immatura.blog.cz

Fotograf

Jan Stria – Posel jara.
Koniklec velkokvětý
je jasným symbolem,
že jaro je tady. Nízké
ranní teploty často
dokážou vykouzlit
nádhernou rosu.